

си опашки. Когато ярката свѣтлина на прожекторитѣ изведнѣжъ угаснѣше, мракътъ ставаше по-голѣмъ и мълчанието по-безмълвно. Неволно се вслушвахме. Никакъвъ звукъ. Поясно и по-отчетливо се отекваха ударитѣ на дъжда.

Не може да се седи повече на едно мѣсто, и ние почваме да се разхождаме. Скоро може би ще съмне — започва да става студено. И сега едвамъ виждаме високо нѣкжде на северъ самотенъ, яркъ огънь, сякашъ една единствена звезда въ това тъмно небе. Какъвъ огънь бѣше това, кой бдѣше тамъ? Отдавна, откато минахме границата, редовно всѣка вечеръ ние виждахме тоя голѣмъ и свѣтълъ огънь да пламва на едно и сѣщо мѣсто. Гледахме го и срещу боеветѣ въ нощитѣ, на провадийскитѣ височини. За него войницитѣ често говорѣха и показваха съ ржка. Тоя таинственъ огънь билъ, казаха, чакъ на границата, на сѣщия тоя върхъ, отдето въ първия день на войната се бѣхме спуснали надолу къмъ полето. Още сѣщата вечеръ той пламна. И редовно всѣка нощъ, като нѣкой далеченъ фаръ, виждахме го да блѣсва, да гори, да ни следи.

Осѣмваме съ ясно ведро небе и топло слънце. На позицията всички почти спятъ. Само патрулитѣ сѣ будни и бавно обикалятъ изъ полето, взрѣни въ мълчаливитѣ, далечни